

Arrest

**nr. 307 228 van 27 mei 2024
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 mei 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat P. ROELS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 29 maart 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Hij verblijft in het gesloten centrum voor illegalen in Brugge en wordt op 26 april 2024 door een protection officer van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord via het systeem van video-conferentie.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 2 mei 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, tot de Yoruba-etnie te behoren en het christelijk geloof te belijden. U werd geboren op 26 februari 1982 in Ikorun, Osun state. U groeide op bij uw oudere broer, G.(...), en woonde hier terwijl u naar school ging. Uw ouders woonden eveneens in Ikorun, maar werkten op de boerderij in Ikorun. Toen u jong was werd er een spirituele ceremonie gedaan op u omdat u een afstammeling bent van de voormalige koning van Oyo, Ladigbolu. In 1998 maakte u uw secundaire school af. Hierna begon u te werken in de autohandel. U pendelde voor deze handel tussen Cotonou (in Benin), Lagos en uw thuisstad Ikorun. U deed dit tot juni 2009, toen u een kans kreeg om naar België te verhuizen. U reisde op legale wijze met uw paspoort en visum naar België. Sindsdien keerde u eenmaal terug naar Nigeria. U ging daarheen voor zaken en verbleef toen in een hotel in Lagos. In januari 2013 leerde u in Rotterdam, Nederland S.J.(...) kennen. Zij heeft de Nederlandse nationaliteit. U begon een relatie met haar. Op 19 juli 2017 diende u een verklaring in tot wettelijk samenwonen met S.J.(...) bij de Stad Aalst. Omdat u illegaal op het Belgische grondgebied verbleef werd u op 22 augustus 2017 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Op 20 september 2017 diende u een beroep in tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RVV). De Stad Aalst weigerde de registratie van uw wettelijke samenwoning met S.J.(...) na een negatief advies van het parket op 6 november 2017. Op 14 maart 2018 werd u een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend. U werd overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas. Op 16 maart 2018 vroeg u een schorsing van de tenuitvoerlegging van dit bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding bij de RVV. Op 20 maart 2018 werd deze schorsing bevolen door de RVV (arrestnummer 201418). Op 20 september 2018 werd uw beroep tegen de beslissing van de gemeente Aalst met betrekking tot de registratie van uw wettelijke samenwoning gegrond verklaard door de Rechtbank van Eerste aanleg van Dendermonde. De ambtenaar burgerlijke stand Aalst ging in hoger beroep tegen deze uitspraak. Op 24 januari 2019 werd uw beroep – ingesteld op 20 september 2017 – tegen het bevel om het grondgebied te verlaten verworpen door de RVV (arrestnummer 215666). Het hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van de Rechtbank van Eerste aanleg van Dendermonde werd gegrond verklaard en het inhoudelijke geding werd zonder voorwerp verklaard door het Hof van Beroep van Gent op 10 december 2020 (arrest 2020/8329) omdat u op 6 maart 2019 trouwde met S.J.(...) in Rotterdam. Dit buitenlandse huwelijk werd echter niet erkend door de ambtenaar van burgerlijke stand van de Stad Aalst op 15 april 2019. U ging in beroep tegen deze beslissing op 15 mei 2019. Op 20 februari 2020 werd het beroep ingesteld tegen deze beslissing om het huwelijk niet te erkennen, onontvankelijk verklaard. Op 2 juli 2020 diende u een aanvraag in bij de Stad Aalst voor een verblijfskaart op basis van uw relatie met S.J.. Op 30 november 2020 werd deze aanvraag geweigerd. U werd eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Tegen deze beslissing ging u in beroep bij de RVV op 20 februari 2021. Dit beroep werd verworpen door de RVV op 12 mei 2021 (arrestnummer 25474). Op 14 oktober 2021 werd uw hoger beroep tegen de beslissing om uw huwelijk met S.J.(...) niet te erkennen ongegrond verklaard. Op 6 december 2021 diende u een nieuwe aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart op basis van uw relatie met S.J.(...). Deze werd geweigerd op 2 juni 2022. U werd gelijktijdig een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. U ging in beroep tegen deze beslissing op 2 augustus 2022 bij de RVV. Dit beroep werd verworpen door de RVV op 9 november 2022 (arrestnummer 279905). In juni 2022 leerde u J.I.H.-B.(...) kennen. Op 8 augustus 2023 diende u een aangifte van huwelijk in bij de burgerlijke stand van Stad Gent met J.I.H.-B.(...). Op 16 januari 2024 werd u overgebracht naar de gevangenis van Gent op vraag van de onderzoeksrechter van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent. Dit omdat u op 15 januari 2024 op heterdaad werd betrapt wegens intra-familiaal geweld. Op 22 maart 2024 werd u door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel, behalve de voorlopige hechtenis. Er werden maatregelen getroffen om u te repatriëren naar Lagos, Nigeria op 4 april 2024. Op 29 maart 2024 diende u een verzoek om internationale bescherming (hierna VIB) in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). De geplande repatriëring op 4 april 2024 werd geannuleerd.

U legde ter ondersteuning van uw VIB geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt

ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

U beweerde niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst, Nigeria, omdat u (1) spirituele problemen zou kennen; (2) vervolgd zou worden door uw cousins omdat u bij uw vertrek uit Nigeria in juni 2009 een eigendom van uw vader en oom D.(...) zou verkocht hebben; (3) financiële problemen zou kennen; en (4) medische problemen zou kennen.

Na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag betreffende de vluchtelingenstatus of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt er gewezen op het feit dat u reeds in juni 2009 in België aankwam, waarna u tot juni 2017 op illegale wijze in België – en afhankelijk van uw verklaringen ook in Nederland (volgens het verslag van het parket van Oost-Vlaanderen in het kader van het onderzoek naar uw wettelijk samenwonen met S.J.(...), zie administratief dossier) – verbleef. Vanaf juli 2017 probeerde u op verschillende manieren legaal verblijf te verkrijgen in België – op basis van uw duurzame relatie met S.J.(...), een vrouw met de Nederlandse nationaliteit die in België woont (zie administratief dossier). U kreeg tussen uw eerste aangifte van wettelijke samenwoning op 19 juli 2017 en uw VIB op 29 maart 2024 viermaal een “bevel om het grondgebied te verlaten” betekend (zie administratief dossier). Het was echter pas op 29 maart 2024 dat u een eerste VIB indiende nadat u geconfronteerd werd met een geplande repatriëring naar Nigeria op 4 april 2024. Het feit dat u volgens uw eigen beweringen tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS (notities persoonlijke onderhoud, hierna NPO, p. 7) bijna 15 jaar lang – waarvan de eerste 8 jaar zonder ooit een procedure voor legaal verblijf op te starten – in België verbleef alvorens een VIB in te dienen, ondanks vier bevelen om het grondgebied te verlaten, relativeert de ernst van uw vrees bij terugkeer naar Nigeria op fundamentele wijze. Zo diende u nooit eerder een VIB in ondanks het feit dat het belangrijkste probleem waardoor u niet kon terugkeren – het eigendomsconflict met uw cousins – naar Nigeria reeds bestaat sinds u in België aankwam. Bovendien was u hiervan op de hoogte, daar u verklaarde tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS dat u door uw vader op de hoogte was gebracht van de problemen met uw cousins (zie NPO, p. 16) – uw vader die overleed in 2013, 11 jaar voor het indienen van uw VIB (verklaring DVZ, vraag 13). Er mag nochtans verwacht worden dat iemand die vervolging vreest bij terugkeer naar Nigeria zo snel mogelijk bescherming zou zoeken voor deze vervolging – wat u allesbehalve deed. Verder mag er al zeker verwacht worden dat deze persoon op zijn minst dan wel een VIB zou indienen wanneer deze wordt geconfronteerd met een bevel om het grondgebied te verlaten van het land waardoor hij wenst beschermd te worden. Het feit dat u zelf geconfronteerd met meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten nog steeds geen VIB indiende, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees dan ook geheel. Toen u tijdens uw persoonlijke onderhoud met CGVS werd gevraagd waarom u nooit eerder een VIB indiende, antwoordde u dat dit was omdat u anders mogelijks geen kans meer zou maken op het koningschap in Oyo (NPO, p. 17). Deze bewering op zich ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging door uw cousins dan ook nogmaals op fundamentele wijze. Immers, het feit dat u beweerdelijk een hypothetisch koningschap – waarvan overigens niet kan ingezien worden waarom het indienen van een VIB dit koningschap zou bedreigen – verkoos boven bescherming tegen deze beweerde vrees voor vervolging door uw cousins – die volgens uw beweringen nochtans met 90 procent zekerheid u zouden doden bij terugkeer naar Nigeria (NPO, p. 13) – toont nogmaals aan dat er geen enkel geloof dient gehecht te worden aan deze beweerde vrees voor vervolging door uw cousins.

Daarnaast mag de timing van het indienen van uw VIB als sterke aanwijzing gelden voor het feit dat u uw VIB louter indiende om uw repatriëring naar Nigeria te verijdelen. Het feit dat u viermaal een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg betekend door de Belgische autoriteiten – en dus meermaals daadwerkelijk geconfronteerd werd met terugkeer naar Nigeria – maar dat u toch pas een VIB indiende op het moment dat u op het punt stond om gerepatriëerd te worden naar Nigeria, is dan ook een ernstige indicatie dat u dit VIB louter indiende om deze repatriëring naar Nigeria te verijdelen.

Over het interpersoonlijke conflict dat u zou hebben met uw cousins omwille van het land dat u zou verkocht hebben toen u vertrok naar België in juni 2009 mag bovendien nog worden opgemerkt dat u tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegde met betrekking tot dit probleem. Immers verklaarde u toen u op 14 maart 2018 werd gehoord tijdens uw vasthouding in het centrum van Merksplas dat u zou geïnterviewd worden door uw familie omdat u na het overlijden van uw vader en het overlijden van uw broers een stuk grond had verkocht en dat dit niet volgens de regels van de familie was gebeurd (zie administratief dossier). Echter, tijdens uw persoonlijke onderhoud met het CGVS beweerde u dat uw vader wel degelijk nog leefde en dat u zelfs de eigendomsakte van het land van uw vader zou gestolen hebben (NPO, p. 14). Het mag duidelijk zijn dat de context waarin u dit land zou verkocht hebben geheel verschillend was in uw opeenvolgende verklaringen, waardoor de geloofwaardigheid van dit conflict dan ook nog verder wordt ondermijnd.

Daarnaast mag er op gewezen worden dat u niet eens wist wie u eigenlijk wilde vervolgen. Immers, wanneer u werd gevraagd wie van uw cousins het was die u precies wilde vervolgen (NPO, p. 16), of wat hun namen waren (NPO, p. 14), stelde u het niet te weten. Dit toont nogmaals aan dat er geen enkel geloof dient te worden gehecht aan dit probleem.

Wat betreft het feit dat u spirituele problemen zou hebben bij terugkeer naar Nigeria omwille van het feit dat bij uw geboorte zou gebleken zijn dat u een prins was (vragenlijst CGVS, vraag 5; NPO, p. 12,), mag er opgemerkt worden dat de spirituele problemen waarover u sprak – geen toelating krijgen tot de universiteit, opgelicht worden door een witte man, plots zwart zien voor je ogen tijdens het autorijden of problemen met uw verblijfsprocedures in België (NPO, p. 15, 17; vragenlijst CGVS, vraag 5)– geenszins onder de criteria van de Vluchtelingenconventie kunnen vallen, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Immers behoort deze “spirituele verklaring” die u bood voor de tegenslagen die u gekend heeft doorheen uw leven tot het bijgeloof en is er geen enkele objectieve grond om aan te nemen dat deze tegenslagen het gevolg zouden zijn van doelgerichte vervolging – in de zin van de Vluchtelingenconventie – omwille van het feit dat u beweerdelijk kans zou maken op het koningschap van een gebied waar u nooit woonde – namelijk Oyo.

Wat betreft de financiële problemen die u zou kennen bij terugkeer naar Nigeria, wordt er op gewezen dat dit louter economische motieven betreffen die als dusdanig geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Wat betreft uw verklaringen dat u bij terugkeer naar Nigeria zeker diabetes zou krijgen en dit niet goed behandeld zou worden in Nigeria (NPO, p. 13), wordt er op gewezen dat dit probleem louter van medische aard is en als dusdanig geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Voor de beoordeling van de mogelijkheden om uw behandeling in Nigeria verder te zetten, dient u zich te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 (procedure voor medische regularisatie).

Uit al het bovenstaande kan dan ook enkel worden geconcludeerd dat u niet wist te overtuigen dat u niet naar uw land van herkomst, Nigeria, kan terugkeren omdat u (1) spirituele problemen zou kennen; (2) vervolgd zou worden door uw cousins omdat u bij uw vertrek uit Nigeria in juni 2009 een eigendom van uw vader en oom D.(...) zou verkocht hebben; (3) financiële problemen zou kennen; en (4) medische problemen zou kennen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situationv11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-nigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is. De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. In een aantal

deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaten Osun state actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Osun state aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Waar u verklaarde dat het kind van uw vrouw S.J.(...)enkel u kent als vader (NPO, p. 18), wordt er op gewezen dat dat het Commissariaat-generaal zich in het kader van zijn bevoegdheid op basis van de Vreemdelingenwet uitsluitend uitspreekt over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg valt het respect voor het privé- en gezinsleven in België niet onder de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal, dat zich beperkt tot een onderzoek van de elementen in verband met de criteria in artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat niet akkoord waar hij volgens de bestreden beslissing niet zou aantonen dat zijn problemen in zijn thuisland nog actueel zijn en hij niet aannemelijk maakt dat hij geen of onvoldoende aanspraak zou kunnen maken op de hulp en/of bescherming van de lokale overheid. Hij vraagt om de toepassing van het voordeel van de twijfel en citeert hiertoe rechtspraak van het EHRM. Verzoeker vervolgt dat het CGVS een onmogelijke bewijslast van hem vraagt.

Verzoeker herhaalt dat gelet op de aangehaalde spirituele problemen alsook het feit dat hij vreest te worden vervolgd door zijn "cousins" omdat hij bij vertrek uit Nigeria in juni 2009 een eigendom van zijn vader en oom D. heeft verkocht, dit nadelige gevolgen zal hebben voor zijn veiligheid.

Verzoeker betwist voorts dat Nigeria een veilig land voor hem zou zijn, precies omwille van de corruptie en willekeur die er heersen en dit in weerwil van wat wordt aangehaald in de bestreden beslissing. Onder vermelding naar het jaarlijkse rapport van Amnesty International van 2020/2021 wijst hij op een degradatie van de veiligheidstoestand. Het niet minderen van de schendingen tegen de mensenrechten door de terreurgroep Boko Haram zorgt volgens hem voor politieke onrust en jaarlijks duizenden doden en vermisten in het land. Ook stipt hij aan dat de inmenging van de overheidstroepen voor onrust zorgt door de vele, lukrake (lucht)aanvallen.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Verzoeker, die weliswaar beweert dat de motivering onvolledig en niet afdoende is maar dienaangaande geen enkel concreet argument bijbrengt, maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, Nigeria, omdat hij (1) spirituele problemen zou kennen, (2) zou worden vervolgd door zijn “cousins” omdat hij bij zijn vertrek uit Nigeria in juni 2009 een eigendom van zijn vader en oom D. zou hebben verkocht, (3) financiële problemen zou kennen en (4) medische problemen zou hebben.

4.2. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers verklaringen dat hij geen vrees voor vervolging en geen reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt. Hij stelt vast dat (i) verzoeker reeds in juni 2009 in België aankwam waarna hij hier tot juni 2017 op illegale wijze verbleef, vanaf juni 2017 op verschillende manieren een legaal verblijf trachtte te bekomen in België doch echter pas op 29 maart 2024, nadat hij werd geconfronteerd met een geplande repatriëring naar Nigeria op 4 april 2024, een eerste beschermingsverzoek indiende, hoewel hem reeds viermaal een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, hetgeen de ernst van zijn vrees op fundamentele wijze ondermijnt en waarbij zijn uitleg om deze laattijdigheid te verschonen de geloofwaardigheid van zijn vrees eveneens fundamenteel ondermijnt, (ii) hij tegenstrijdige en incoherente verklaringen heeft afgelegd over het interpersoonlijk conflict dat hij zou hebben gekend met zijn “cousins” omwille van het land dat hij zou hebben verkocht toen hij in juni 2009 vertrok naar België, hetgeen de geloofwaardigheid van dit conflict verder ondermijnt, (iii) verzoeker niet eens wist wie van zijn “cousins” hem precies wilde vervolgen, wat nogmaals aantoont dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan dit probleem, (iv) zijn spirituele problemen omdat bij zijn geboorte zou zijn gebleken dat hij een prins was, te weten geen toelating krijgen tot de universiteit, opgelicht worden door een witte man, plots zwart zien voor zijn ogen tijdens het autorijden of problemen met zijn verblijfsprocedures in België, geenszins onder de toepassingscriteria van de Vluchtelingenconventie vallen, daar deze spirituele verklaring voor de tegenslagen in zijn leven behoort tot het bijgeloof en er geen enkele objectieve grond is om aan te nemen dat deze tegenslagen het gevolg zijn van een doelgerichte vervolging en (v) de financiële en medische problemen die hij zou kennen bij terugkeer naar Nigeria geen verband houden met een van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

4.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die betrekking hebben op de kern van zijn relaas, pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het conflict met zijn “cousins” te verklaren of te weerleggen en dat zijn spirituele, financiële en medische problemen geen verband houden met een van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift

immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoonde dat de motivering in de bestreden beslissing verkeerd, onredelijk of ontoereikend zou zijn.

Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van voormelde bevindingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

De rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie in acht genomen, blijkt voorts duidelijk dat vervolging of ernstige schade moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). Bijkomend toont verzoeker ook niet aan dat zijn spirituele, financiële en medische problemen worden veroorzaakt door opzettelijke en intentionele gedragingen van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg vallen deze ook niet onder artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt het niet eens te zijn dat hij niet zou aantonen dat zijn problemen in zijn thuisland nog actueel zijn en dat hij niet aannemelijk maakt dat hij geen of onvoldoende aanspraak zou kunnen maken op de hulp en/of bescherming van de lokale overheid. Hij gaat hierbij evenwel uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing nu dit geen motieven betreffen van de bestreden beslissing. Deze opmerking is daarom niet dienstig.

In de mate dat verzoeker voorhoudt dat van hem een onmogelijke bewijslast wordt gevraagd, hetgeen hij trouwens louter poneert en niet verder concretiseert, en aanstipt dat het UNHCR er ook aan herinnert dat het voor een asielzoeker al te vaak onmogelijk is om elk onderdeel van zijn verhaal te bewijzen, wijst de Raad er op dat verzoeker in casu geen enkel document of enig ander bewijskrachtig element heeft neergelegd ter staving van zijn beschermingsverzoek. In het geval van moeilijkheden om bewijs-elementen voor te leggen, moet verzoeker de redenen waarom hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten aantonen op basis van zijn verklaringen. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich hierbij op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen voldoende aannemelijk worden gemaakt. Gelet op voorgaande pertinente bevindingen van de commissaris-generaal, is verzoeker hiertoe schromelijk in gebreke gebleven. Er blijkt duidelijk dat verzoeker niet heeft voldaan aan de voorwaarden opgesomd in artikel 48/6, § 4, c), d) en e) van de Vreemdelingenwet.

Door in zijn verzoekschrift louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen en hierin te volharden, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Hij brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die de verschillende bevindingen in de bestreden beslissing omtrent zijn beweerde problemen kunnen verklaren of weerleggen.

Inzake de bewijslast dient immers te worden benadrukt dat deze in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker er, gelet op de pertinente en terechte vaststellingen in de bestreden beslissing, niet in is geslaagd de door hem voorgehouden problemen in Nigeria aannemelijk te maken. Uit niets blijkt dat verzoeker een onmogelijke bewijslast werd opgelegd.

4.4. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn terechte beoordeling dat verzoeker geen vrees voor vervolging en geen reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt.

De motieven van de bestreden beslissing worden bijgetreden en integraal door de Raad overgenomen.

4.5. Bij gebrek aan samenhangende en aannemelijke verklaringen en nu verzoekers algemene geloofwaardigheid niet vaststaat, is er niet voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en kan hem het voordeel van de twijfel niet worden verleend.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

Verzoeker brengt verder geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon bij een terugkeer naar Nigeria.

Vorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43).

In casu is verzoeker afkomstig uit Osun state.

In het licht van de actuele objectieve landeninformatie die in de bestreden beslissing wordt aangereikt, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad verwijst dan ook integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie en concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de deelstaat Osun state, waaruit verzoeker verklaart afkomstig te zijn, weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard en diverse actoren kunnen plaatsvinden, maar dat er voor burgers in deze deelstaat geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de vernoemde deelstaat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Nigeria, en meer in het bijzonder Osun state is gesteund. Hiermee toont verzoeker niet aan dat de appreciatie van de veiligheidssituatie in de deelstaat Osun state niet correct of redelijk zou zijn of dat er verkeerde conclusies getrokken zouden zijn uit de beschikbare informatie.

6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in de thans gevoerde procedure is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord via het systeem van videoconferentie door een protection officer van het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Engels machtig is. De commissaris-generaal heeft zich verder voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt evenmin.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vieren-twintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES